

O ZVEZDICI, KI JE ZAJOKALA ...

»To pa čudno zdi se meni,
zlata mati, da na večer
zvezdica, ki nad vršičem
se orehovim zasveti,
venomer tako trepeče.
Kaj li je tako nemirna?«

Zlata mati svetle laske
Tončkove pogladi,
ga poboža v rožno lice,
dé dušici mladi:

»Sredi leskovih grmičev
zrastla lilija je bela,
v nežni čistosti zacvela
v mladem majevem je jutru.

Vsak večer je zažarela
nad jasnino belih listov
zvezdica, ki ti jo vidiš
nad orehovim vršičem.
Vsak večer je roso čisto
iz višin poslala daljnih,
da dobi življenje sveže
lilija, blesteča v noči.

Pa iz temnega grmovja
se je priplazila skrito,

se prihulila je kača,
cvet ugledala je nežni.
Zamežiknila z očesom
zlobno je tako kot ropar,
ko zagleda plen bogati.

Ko se je pa zvečerilo
in so zvezde zaplamtele
na razžarjenem obnebju —
zvezdica je zajokala,
zvezdica zatrepetala —
ah, saj v jutru že lepote
cvet zvenel je snežnobeli,
ki tako ga je ljubila!

In od tistega večera
zvezdica trepeče vedno —
umiriti se ne more.
Kdo bi mogel pozabiti
cvet deviški, ki v mladosti
zgodnji je uvenel, vsahnil!«

Tonček mater je pogledal —
kakor zvezda se zazdelo
materino mu oko je.
Trepetal ni, ko zrlo
Tončkov je pogled nedolžni.

Ah, da ne bi, dete, nikdar
to oko zatrepetalo
nad usehlím tvojim cvetom!

P. Z.

NA BLEJSKEM OTOKU.

Zvon želja vzdihuje, prosi,
čez oblake zvok hiti,
do Marije prošnje nosi
pred Njen prestol milostni.

Da bi pesem moja plula
kakor glas zvona do Nje
in molitev Ona čula
in uslišala prošnje:

Da bi vojska se skončala,
prišel bratec moj domov,
da bi mir in sreča prišla
zopet pod naš revni krov!

Jakob Soklič.

